

Sygn. akt II KK 145/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **R.C.** oraz **G.T.**

skazanych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy o
przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 11 października 2016 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt XII K .../12,

**uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do skazanych R.C. i G.T. i
sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w [...]
do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;
zarządza zwrot wniesionych przez tych skazanych opłat od
kasacji.**

UZASADNIENIE

R.C. wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt XII K .../12, został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009 r., wspólnie i w porozumieniu z G.T., D.G. i P.W., przez nieustalone przejście graniczne Rzeczypospolitej Polskiej dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu ww. substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

2. w bliżej nieustalonym okresie w grudniu 2009 r., wspólnie i w porozumieniu z G.T. i D.G. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7 kilogramów, przywożąc go przez nieustalone przejście graniczne z terytorium Królestwa Holandii do Rzeczypospolitej Polskiej samochodem osobowym marki Volkswagen Passat,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

3. w okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 22 sierpnia 2010 r., wspólnie i w porozumieniu z G.T. i D.G. przez promowe przejście graniczne Rzeczypospolitej Polskiej w Gdyni, dokonał wywozu substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu ww. substancji w samochodzie osobowym marki Volkswagen Touran z kraju na teren Królestwa Norwegii,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

4. w dniu 24 września 2010 r. w Gdyni, wspólnie i w porozumieniu z G.T. i P.W., usiłował dokonać wywozu znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 10 149,92 gramów amfetaminy, co stanowiło 50749 pojedynczej porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w samochodzie marki Volkswagen Touran na teren Królestwa Norwegii, do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy Morskiego Oddziału Straży Granicznej w Gdańsku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd pierwszej instancji połączył orzeczone wobec oskarżonego R.C. kary pozbawienia wolności i grzywny, i wymierzył mu łączną karę 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] G. T. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009 r., działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R.C., D.G. i P.W., przez nieustalone przejście graniczne Rzeczypospolitej Polskiej dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu ww. substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;
2. w bliżej nieustalonym okresie w grudniu 2009 r., działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z

przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R.C. i D.G. dokonał przywozu z terytorium Królestwa Holandii do Rzeczypospolitej Polskiej środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7 kilogramów, przewożąc ww. narkotyk samochodem osobowym marki Volkswagen Passat,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

3. W okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 22 sierpnia 2010 r., działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R.C. i D.G., przez promowe przejście graniczne Rzeczypospolitej Polskiej w Gdyni, dokonał wywozu substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu ww. substancji ukrytej w samochodzie osobowym marki Volkswagen Touran z kraju na teren Królestwa Norwegii,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy, ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

IX. w dniu 24 września 2010 r., wspólnie i w porozumieniu z R.C. i P.W., usiłował dokonać wywozu znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 10 149,92 gramów amfetaminy, co stanowiło 50749 pojedynczych porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w samochodzie marki Volkswagen Touran na teren Królestwa Norwegii, do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy Morskiego Oddziału Straży Granicznej w Gdańsku,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd pierwszej instancji połączył orzeczone wobec oskarżonego G.T. kary pozbawienia wolności i grzywny,

i wymierzył mu łączną karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Wyrok Sądu *meriti* został zaskarżony przez obrońców oskarżonych.

Obrońca R.C. podniósł w apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. obrazy art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. Ponadto apelujący podniósł zarzut obrazy art. 20 k.k., art. 21 § 1 k.k., art. 53 k.k. oraz art. 55 k.k. poprzez naruszenie wyartykułowanej w tych przepisach zasady indywidualizacji kary. Na podstawie tych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca G.T. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. (*a contrario*); art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. Na podstawie tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku wydanego przez Sąd *a quo*, w zaskarżonym zakresie, poprzez uniewinnienie oskarżonego G.T. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd *meriti* i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...].

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, utrzymał w mocy zaskarżony orzeczenie Sądu pierwszej instancji.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacjami przez obrońców R.C. i G.T..

Obrońca R.C. podniósł następujące zarzuty obrazy prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

1) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę instancyjną wyroku Sądu Okręgowego w [...], polegającą na błędnym uznaniu, że:

a) Sąd pierwszej instancji, zmierzając do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, przejawiał wymaganą procesową aktywność w zakresie należytego zgromadzenia materiału dowodowego, pomimo tego, że wbrew dyspozycji art. 2 k.p.k., w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. zaniechał dążenia do wykrycia prawdy materialnej i wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanego oskarżonemu czynu, które to okoliczności, o których wyjaśniał współoskarżony D. G. - w związku z brakiem ich weryfikacji w inny sposób, nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzuczanych mu czynów, w szczególności poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w [...] dowodów wykazanych w apelacji;

b) Sąd Okręgowy w [...] nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnił w dokonanej ocenie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego stosownie do przepisu art. 7 k.p.k. oraz z naruszeniem zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego z art. 5 k.p.k., w sytuacji gdy – w przekonaniu skarżącego – zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne, z zachowaniem powyższych zasad, przyjęcie wersji wydarzeń zaprezentowanej w akcie oskarżenia;

2) art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 9, art. 74 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne wskazanie, że w związku z wątpliwościami oraz brakami postępowania wskazanymi w apelacji obrońca powinien był na etapie postępowania piąwszy - instancyjnego zgłosić wnioski dowodowe w odpowiednim zakresie.

3) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zarzutów podniesionych w apelacji oraz wydanie wyroku przez Sąd drugiej instancji opartego na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. bez zapoznania się przez cały skład orzekający z materiałami niejawnymi.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca R.C. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Obrońca G.T. podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na braku należytej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji i rzetelnego odniesienia się do każdego z zarzutów stawianych w apelacji obrońcy skazanego G.T., w szczególności zarzutu naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., 170 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. a nadto art. 193 § 1 k.p.k., a także polegające na wadliwym uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego, polegającym często na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu pierwszej instancji przy braku odpowiedniej i należytej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty i argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie,

2) art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej (apelacyjnej) w dniu 25 listopada 2015 r. pod nieobecność oskarżonego G.T. - mimo iż w związku z przedstawieniem przez niego zaświadczeń lekarskich, a także zobowiązaniem do złożenia zaświadczenia lekarskiego, wystawionego przez uprawnionego lekarza sądowego (w którym następnie stwierdzono jego niezdolność do stawiennictwa na rozprawie w tym dniu) - oskarżony usprawiedliwił w sposób należyty swoją nieobecność (zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2a k.p.k.), a jednocześnie obrońca oskarżonego wnosił o nieprzeprowadzanie rozprawy, a zatem Sąd nie mógł procedować pod nieobecność oskarżonego i winien odroczyć rozprawę odwoławczą, co w konsekwencji doprowadziło do istotnego naruszenia prawa do obrony materialnej oskarżonego;

3) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez orzekanie przez Sąd Apelacyjny w [...] i dokonywanie oceny zasadności zarzutów apelacyjnych na podstawie jedynie części materiału dowodowego, zgromadzonego w aktach tej sprawy.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca G.T. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są zasadne co najmniej w części.

Zarzutem podniesionym w obu nadzwyczajnych środkach zaskarżenia, który okazał się trafny, jest wskazanie na brak zapoznania się przez wszystkich członków składu orzekającego Sądu odwoławczego z całością materiału dowodowego. Lektura akt niejawnych niniejszej sprawy wskazuje, że jedynie dwóch z trojga członków składu orzekającego zapoznawało się z tą częścią akt.

W orzecznictwie zauważa się, że chociaż ustawa procesowa nie przewiduje konkretnego sposobu zapoznania się przez sędziego ze sprawą, to nie ulega wątpliwości, że ogólne reguły prawidłowego wyrokowania (art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 7 k.p.k.) opierają się na założeniu o kształtowaniu sędziowskiego przekonania na podstawie wszystkich przeprowadzonych w sprawie i będących podstawą dokonanych ustaleń faktycznych dowodów... (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2009 r., V KK 93/09, LEX nr 551454). Powyższe dotyczy oczywiście procesu wyrokowania przez sąd pierwszej instancji, niemniej, jeżeli zważyć, że sąd odwoławczy (zatem każdy z członków składu orzekającego), choćby i nie czyni własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje własnej oceny dowodów, to jednak mając obowiązek rozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia musi zapoznać się z tymi wszystkimi dowodami, które dla rzetelnego rozpatrzenia zarzutów apelacyjnych mają znaczenie. Nie ulega wątpliwości, że w apelacjach obrońców oskarżonych podnoszono zarzuty odnośnie do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego G. także w kontekście okoliczności w jakich podjął on decyzję o ujawnieniu swojej i współoskarżonych przestępczej działalności. Trudno zatem nie dostrzec istotności materiału dowodowego zawartego w części niejawnej dla oceny wiarygodności jego wyjaśnień (w zakresie okoliczności dotyczących pierwotnych kontaktów oskarżonego G. z funkcjonariuszem Policji o imieniu M., prowadzących do wyjawienia przez niego działalności przestępczej), które przecież stały się podstawą ustaleń faktycznych. W tym kontekście brak zapoznania się przez wszystkich sędziów za składu odwoławczego rozpoznających przedmiotową sprawę z częścią niejawną akt stanowi niewątpliwie rażące naruszenie 433 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.. Jest to uchybienie, w odniesieniu do którego nie da się w zasadzie stwierdzić, że nie mogło ono mieć

wpływu na treść wyroku, tym bardziej, że w swoim uzasadnieniu Sąd odwoławczy odwołuje się do ocen i dowodów zawartych w materiałach niejawnych (zob. s. 34 uzasadnienia Sądu *ad quem*).

W tej sytuacji jako oczywista jawi się konieczność jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu w [...] przynajmniej odnośnie do oskarżonych C. i T.

Nadto, w kasacji obrońcy G.T. zasadnie wskazano na wadliwość procedowania Sądu odwoławczego, która polegała na przeprowadzeniu rozprawy odwoławczej w dniu 25 listopada 2015 r. pod nieobecność tego oskarżonego. Wprawdzie w momencie wywołania sprawy Sąd *ad quem* dysponował jedynie oświadczeniem obrońcy oskarżonego o nagłości wypadku uniemożliwiającego oskarżonemu T. stawienie się na rozprawie odwoławczej i niemożności uzyskania na czas zaświadczenia lekarza sądowego, oraz zaświadczeniem o stanie zdrowia oskarżonego niepochodzącym od lekarza sądowego, niemniej nie sposób przyjąć by obrońca oskarżonego w ten sposób nie uprawdopodobnił, że oskarżony, z uwagi na stan zdrowia nie może brać udziału w rozprawie. Zatem nie mając przesłanek do przyjęcia, że nie są prawdziwe twierdzenia obrońcy, iż niedyspozycja oskarżonego wynika nagle w dniu rozprawy oraz uwzględniając treść oświadczenia obrońcy oskarżonego, który wskazywał na bezskuteczną próbę uzyskania zaświadczenia pochodzącego od lekarza sądowego przed rozprawą, Sąd odwoławczy powinien był uznać nieobecność G.T. za usprawiedliwioną. W tych okolicznościach ryzyko naruszenia prawa oskarżonego T. do osobistej obrony było bowiem zbyt duże. Stanowisko Sądu odwoławczego, nie uwzględniające wniosku obrońcy T. o odroczenie rozprawy musi dziwić także dlatego, że przecież wydanie wyroku w sprawie nastąpiło terminie publikacyjnym, w dniu 4 grudnia 2015r. Zatem, jeśli już naprawdę Sąd miał wątpliwości co do rzetelności oświadczeń obrońcy, to mógł, nie odraczając rozprawy odwoławczej zobowiązać obrońcę do przedłożenia niezwłocznego zaświadczenia lekarza sądowego i w zależności od jego treści ewentualnie wznowić przewód sądowy, minimalizując w ten sposób ryzyko orzekania z naruszeniem prawa oskarżonego do obrony.

Jak wskazuje późniejsze zaświadczenie wystawione przez lekarza sądowego w dniu 1 grudnia 2015 r. – nieobecność oskarżonego na rozprawie odwoławczej była

usprawiedliwiona. Sąd kasacyjny nie ma podstaw, by zaświadczenie to ocenić jako niewiarygodne, czy wręcz fałszywe i musi przyjąć, że obiektywnie rzecz biorąc, istotnie nieobecność oskarżonego T. na rozprawie odwoławczej w dniu 25 listopada 2015tr. była usprawiedliwiona. Należy w tym miejscu zauważyć, że przepis art. 450 § 3 k.p.k. nie stanowi *lex specialis* względem art. 117 § 2 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., SDI 9/16, LEX nr 2019581), a zatem usprawiedliwione niestawiennictwo oskarżonego tamuje przebieg rozprawy odwoławczej, powodując konieczność jej odroczenia. Tym samym w świetle podstaw kasacji również i zarzut obrazy art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., podniesiony przez obrońcę G.T., jawi się jako zasadny. Podkreślić dodatkowo należy, że argumentacja przytoczona obszernie w kasacji dla uzasadnienia omawianego zarzutu jest trafna, także w części w jakiej wywodzi się tam, że zapis w zaświadczeniu lekarskim, że chory „może chodzić”, co legło także u podstaw odmowy odroczenia rozprawy odwoławczej, nie może być oceniany jako apriorycznie prowadzący do ustalenia, że mógł on stawić się na rozprawę.

Biorąc pod uwagę charakter stwierdzonych powyżej uchybień Sąd Najwyższy, na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., odstąpił od rozpoznania pozostałych, podniesionych w kasacjach zarzutów, uznając je za przedwczesne. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd odwoławczy wszyscy członkowie składu orzekającego zapoznają się z częścią niejawną akt sprawy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego dokonają oceny zasadności zarzutów postawionych w apelacji obrońców oskarżonych. Sąd *ad quem* będzie również miał na względzie potrzebę zapewnienia gwarancji procesowych oskarżonych w zakresie prawa do osobistej obrony na rozprawie apelacyjnej, o ile z takiej formy obrony oskarżeni będą chcieli skorzystać.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.